

Calc/0603

Divendres Sant del 1964,
San MateoUniversitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

Pere, Rosa i tendres infants estimats:

El resum de la Lluïsa és ben eloqüent i ben poca cosa podria afegir en l'aspecte informatiu. Però com que tinc ganes d'escriure-us, veritable desig de comunicació, assajaré amb detalls complementaris a la seva informació. De moment us diré que ahir vam anar a dinar a casa els Pi-Sunyer, els imminents consogres, a fi i efecte d'arrodonir els detalls del casament de la Gràcia i el Bet. Calia passar per la formalitat de saber quines coses, segons la tradició, cal que pagui el pare de la núvia i el del nuvi. La realitat és que com que no tinc ni cinc, jo estava disposat a pagar-ho tot. Però l'esmentada tradició és benigna per part de la núvia i sembla que la nostra ~~mat~~ no és massa prohibitiva. Dic prohibitiva enlloc d'inassequible perquè, donades les circumstàncies, qualsevol part que ens toqui és inassolible. És clar que, com sigui, ens en sortirem. Perquè hi ha una mena de fat protector que, de cop, ens resol les coses si bé és cert que sempre d'una manera provisional. Quan més escanyats estem, sol arribar un gringo client del Maria Isabel i ens deixa uns quants pesos a canvi d'aquesta mena de pintura abjecta que fabrico en sèrie i que, com a única compensació, plau als tnyosos nordamericans. Més m'estimo no analitzar-ho massa, però sento ben trist reduir-me a una espècie de Gastó A. Mantua de la pintura. Doncs, com deia, no desconfio que un dia o dos abans de la boda no m'encarreguin set o vuit centes pintures i que, amb l'anticip, fem festa major. I que, americanitzats com estem, potser m'arribin els diners per a llogar un jaqué i tot, per tal de contrubuir al llufment de la crònica de Rosario Sansores. (El papà de la novia, como bombón).

L'arquitecte Ortiz Monasterio -jove, trempat, inquiet- ha aixecat noves construccions a la cerveseria Moctezuma, d'Orizaba. Va demanar-me que li pintés vint-i-dos quadres per a decorar el nou menjador dels obrers. Havien d'ésser paisatges dels voltants d'Orizaba. Vaig fer-li veure l'error (els obrers devien estar cansats dels paisatges que veuen cada dia, reals) però no el vaig poder convèncer. I la Gràcia i jo vam anar-nos cap a l'estat de Veracruz i vaig fer tretze aquarel·les del natural, com en la bona època, i vaig adquirir fotografies i targes fins a completar el total de vint-i-quatre, com en la mala època. Vam passar-hi cinc dies i vam arribar fins a Catemaco, la llacuna que hi ha un centenar de quilòmetres al sud de Veracruz. Se'ns va esbotzar un pistó del cotxe -va desfer-se com xocolata- i el vam deixar a Apizaco. Ja era de tornada i vam arribar a Mèxic en autoómnibus. Després, un mecànic català foll com un llum va anar a Apizaco, va treure el que quedava del motor del Gordini i s'ho va endur a Mèxic. Després, quan ja va estar arranjat, va tornar-hi amb la Mireia. Va reinstal·lar el motor i vaig recuperar el cotxe. Ja he venut dues de les tretze aquarel·les. Me'n queden onze. No us n'interessa alguna? Potser farien bonic al menjador de Sant Cugat. Aviseu-me amb temps.

Això dels Barbachano que la Lluïsa us explica, ja us imagineu com va anar van indemnitzar tothom -els més bandarres van endur-se'n un mínim de cinquanta mil pesos- però com que jo no tenia planta sindical, el Jorge Barbachano va tustar-me l'esquena -amb molt d'afecte, això sí, paraula-, va dir-me cuate tres o quatre vegades i que ja me'n podia anar. Mai en la meua vida no havia necessitat una planta com aleshores. Va ésser el dia 5 de desembre. Imagineu com va anar la resta del mes i el consegüent circ nadal·lenc. Segons els meus càlculs, em devia Tele Revista al voltant de vint-i-dos mil pesos, benefici a mitges de les cinquanta sis pel·lícules que vaig fer durant el 1963. Però com que oficialment s'havia operat amb pèrdua, ja estàvem en pau. Pèrdua o no, ells s'havien comprat cotxe nou -veritables i escandalosos haigas- i fet millors ostensibles a llurs cases. A més, Jorge Barbachano havia adquirit el restaurant de San Angel Inn, que, segons confessió del mateix amo, venia 25.000 pesos diaris. Ara, és clar, en la meua condició de gat múltiple escaldat, vaig en compte en emprendre nous negocis. Potser sí que amb l'Arcadi fóra diferent, però qualsevol s'arrisca!

Una ferma abraçada

Tisme